

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Andrzej Czapka (spr.)
Sędziowie	SSA Dariusz Czajkowski SSA Brandeta Hryniewicka
Protokolant	Anna Tkaczyk

przy udziale Beaty Kwiećkowskiej - Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku, upoważnionej przez Prokuratora Apelacyjnego do udziału w sprawie

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2013 r.

sprawy:

1) **J. B.**

oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z 2.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

2) **J. W.**

oskarżonego z art. 13 ustawy z 2.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych w zw. z art. 291§1kk i w zw. z art. 11§2kk, art. 305 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30.06.2000 r. prawo własności przemysłowej

3) **M. W.**

oskarżonego z art. 291 § 1 kk zw. z art. 12 kk,

4) **M. G.**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

5) **E. J.**

oskarżonego z art. 13 ustawy z 2.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294§1kk i w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 12kk i art. 65 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

6) **A. Z.**

oskarżonego z art. 291 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 21 sierpnia 2012 r. sygn. akt II K 164/11

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1) w stosunku do oskarżonego J. B. w ten sposób, że:

a) uchyla karę łączną pozbawienia wolności,

b) uniewinnia od czynu przypisanego w pkt. I i kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa,

c) w pkt. II z opisu czynu eliminuje, iż „kierował zorganizowaną grupą przestępczą” i „360 litrów zbył M. G.”,

2) w stosunku do oskarżonego J. W. w ten sposób, że:

a) w pkt. V z opisu czynu eliminuje, iż „brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej”,

b) w pkt. XIII podwyższa kwotę zadośćuczynienia na rzecz (...) sp. z o.o. do kwoty 5.000 złotych

c) w pkt. XVII uchyla rozstrzygnięcie o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) sp. zo.o. kwoty 1920 złotych plus 23% podatku VAT i zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. kwotę 1.920 (tysiąc dziewięćset dwadzieścia) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

3) w stosunku do oskarżonego M. W. w ten sposób, że:

w pkt. VII pomija z opisu czynu, iż „brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej”,

4) w stosunku do oskarżonego E. J. w pkt. X w ten sposób, że ilość odkazanego alkoholu określa „do 4.000 litrów i wartości rynkowej nie mniejszej niż 328.000zł”,

5) w stosunku do oskarżonego A. Z. w pkt. XVIII w ten sposób, że zasądza od niego kwotę 320 złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w części mu przypadającej;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. B. kwotę 738zł, w tym 138zł należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego E. J. z urzędu i od J. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. kwotę 600 złotych tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od J. W. kwotę 1800 złotych, M. W. 500 złotych, E. J. 380 złotych, A. Z. 320 złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża ich kosztami sądowymi w częściach ich dotyczących, pozostałymi kosztami obciąża Skarb Państwa oraz zasądza od J. B. kwotę 2.300 złotych tytułem opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Olsztynie oskarżył oskarżonych o to, że:

1. J. B.

I. w okresie od marca 2010r. do 18 października 2010r. w Ś., S., M. i innych miejscach województwa (...) założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu popełnianie przestępstw, polegających na nielegalnej sprzedaży z

przeznaczeniem do rozlewu i konsumpcji znacznych ilości odkażonego alkoholu etylowego, wcześniej uzyskanego w wyniku procesu oczyszczania całkowicie skażonego alkoholu etylowego,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 kk.;

II. w okresie od marca 2010r. do 18 października 2010r. w Ś. i innych miejscach województwa (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczą, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w sposób wskazujący, iż uczynił sobie stałe źródło dochodu, odkaził skażony alkohol etylowy w ilości łącznej nie mniejszej niż 34.500 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 2.829.000 zł, a następnie zbył go innym osobom,

- tj. o przestępstwo z art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych w zw. z art. 12 kk. i art. 65§1 kk.;

2. J. W. :

III. w okresie od marca 2010r. do 18 października 2010r. w L., w M. i innych miejscach województwa (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez J. B., mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na nielegalnej sprzedaży z przeznaczeniem do rozlewu i konsumpcji znacznych ilości odkażonego alkoholu etylowego, wcześniej uzyskanego w wyniku procesu oczyszczania całkowicie skażonego alkoholu etylowego,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.;

IV. w okresie od marca 2010r. do 18 października 2010r. w L., II M. i innych miejscach województwa (...), biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w

wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i innych osób, w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, nabył w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego nielegalnie odkażony alkohol etylowy w ilości łącznej nie mniejszej niż 1.500 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 123.000 zł oraz poprzez wielokrotne dostarczanie opakowań plastikowych o pojemnościach 1 i 5 litrów w ilości co najmniej 3.000 sztuk członkom tej grupy, pomagał im w zbyciu, uzyskanego za pomocą czynu zabronionego, nielegalnie odkażonego alkoholu etylowego,

- tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk. w zw. z art. 65§1 kk. w zw. i art. 12 kk.

V. we wrześniu 2010r. w L., Gmina (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, odkaził skażony alkohol etylowy w ilości łącznej nie mniejszej niż 1.000 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 82.000 zł,

- tj. o przestępstwo z art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych i art. 65§1 kk.

VI. w okresie od 2008r. do 19.10.2010r. w L. Gmina (...) i innych miejscach, w celu wprowadzenia do obrotu, oznaczał podrobionym znakiem towarowym (...) i (...) proszek barwy białej w ilości co najmniej 5.418 kg, pakując go w podrobione opakowania o nazwie (...) 13.5 kg, na szkodę (...) Sp. z o.o. w W., a nadto w tym samym celu oznaczał podrobionymi znakami towarowymi firm perfumeryjnych takimi jak: "(...)" - co najmniej 518 sztuk szklanych fiolek o pojemności 20 mi płynu, (...) - co najmniej 279 sztuk szklanych fiolek o pojemności 20 mi płynu, (...), (...), (...) - co najmniej 1017 sztuk szklanych fiolek o pojemności 20 mi płynu, na szkodę spółek (...) w P., i (...) w P. oraz (...) w P.; (...) - co najmniej 528 sztuk szklanych fiolek o pojemności 20 mi płynu, na szkodę (...) w M.; "(...)" - co najmniej 1224 sztuk szklanych fiolek o pojemności 20 mi płynu, (...) - co najmniej 324 sztuk szklanych fiolek o pojemności 20 mi płynu, (...) - co najmniej 111 sztuk szklanych fiolek o pojemności 20 mi płynu, "(...)" - co najmniej 1173 sztuk szklanych fiolek o pojemności 20 mi płynu, na szkodę (...) Sp. z o.o. w W., a następnie dokonywał obrotu tym podrobionym towarem, czyniąc z tego stałe źródło dochodu,

- tj. o przestępstwo z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej.

3. M. W. :

VII. w okresie od czerwca 2010r. do 05 września 2010r. w M. i innych miejscach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez J. B., mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na nielegalnej sprzedaży z przeznaczeniem do rozlewu i konsumpcji znacznych ilości odkażonego alkoholu etylowego, wcześniej uzyskanego w wyniku procesu oczyszczania całkowicie skażonego alkoholu etylowego,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.;

VIII. w okresie od 06 czerwca 2010r. do 05 września 2010r. w M. i innych miejscach, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i innych osób, wchodzących w skład tej grupy, nabył nie mniej niż pięciokrotnie, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego nielegalnie odkażony alkohol etylowy w ilości łącznej nie mniejszej niż litrów 1.750 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 143.500 zł, który zbył następnie innym osobom,

-tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk. w zw. z art. 65§1 kk. w zw. z art. 12 kk.

4. G. B. :

IX. w okresie od 01 sierpnia 2010r. do 15 października 2010r. w K. Gmina (...) i innych miejscach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez J. B., mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na nielegalnej sprzedaży z przeznaczeniem do rozlewu i konsumpcji znacznych ilości odkażonego alkoholu etylowego, wcześniej uzyskanego w wyniku procesu oczyszczania całkowicie skażonego alkoholu etylowego,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.;

X. w okresie od 01 sierpnia 2010r. do 15 października 2010r. w K. Gmina (...) i innych miejscach, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i innych osób, wchodzących w skład tej grupy, nabył nie mniej niż dziesięciokrotnie, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego nielegalnie odkażony alkohol etylowy w ilości łącznej nie mniejszej niż 1.350 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 110.700 zł, który zbył następnie innym osobom,

- tj. o przestępstwo z art. 291 §1 kk. w zw. z art. 65§1 kk. w zw. z art. 12 kk.

5. M. G. :

XI. w okresie od 28 maja 2010r. do 11 października 2010r. w S. Gmina (...) i innych miejscach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez J. B., mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na nielegalnej sprzedaży z przeznaczeniem do rozlewu i konsumpcji znacznych ilości odkażonego alkoholu etylowego, wcześniej uzyskanego w wyniku procesu oczyszczania całkowicie skażonego alkoholu etylowego,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.;

XII. w okresie od 28 maja 2010r. do 11 października 2010r. w S. Gmina (...) i innych miejscach, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i innych osób, wchodzących w skład tej grupy, nabył nie mniej niż dziesięciokrotnie, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego nielegalnie odkażony alkohol etylowy w ilości łącznej nie mniejszej niż 410 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 33.620 zł, który zbył następnie innym osobom,

- tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk. w zw. z art. 65§1 kk. w zw. z art. 12 kk.

6. W. Ł.:

XIII. w okresie od 27 kwietnia 2010r. do 12 maja 2010r. w O. i innych miejscach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez J. B., mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na nielegalnej sprzedaży z przeznaczeniem do rozlewu i konsumpcji znacznych ilości odkażonego alkoholu etylowego, wcześniej uzyskanego w wyniku procesu oczyszczania całkowicie skażonego alkoholu etylowego,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.;

XIV w okresie od 27 kwietnia 2010r. do 12 maja 2010r. w O. i innych miejscach, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w 'wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w sposób wskazujący, iż uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i innych osób, wchodzących w skład tej grupy, nabył nie mniej niż trzykrotnie, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego nielegalnie odkażony

alkohol etylowy w ilości łącznej nie mniejszej niż 900 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 73.800 zł, który zbył następnie innym osobom,

- tj. o przestępstwo z art. 291§1 kk. w zw. z art. 65§1 kk. w zw. z art. 12 kk.

7. E. J. :

XV. w okresie od 12 sierpnia 2010r. do 06 października 2010r. w S., w S., M. i innych miejscach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez J. B., mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na nielegalnej sprzedaży z przeznaczeniem do rozlewu i konsumpcji znacznych ilości odkażonego alkoholu etylowego, wcześniej uzyskanego w wyniku procesu oczyszczania całkowicie skażonego alkoholu etylowego, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk. w zw. z art. 31§2 kk.;

XVI. w okresie od 12 sierpnia 2010r. do 06 października 2010r. w Ś. i innych miejscach województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w sposób wskazujący, iż uczynił sobie stałe źródło dochodu, odkaził skażony alkohol etylowy w ilości łącznej nie mniejszej niż 6.000 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 492.000zł, stanowiące mienie znacznej wartości, a następnie poprzez jego przelanie do plastikowych pojemników, pomagał w jego zbyciu, przy czym zarzucanego mu czyn dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem,

- tj. o przestępstwo z art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 02.03.2001r. wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych art. 291§1 kk. w zw. 294§1 kk. i z art. 12 kk. i art. 65§1 kk. i art. 31§2 kk.:

8. A. Z.:

XVII. w okresie od 13 marca 2010r. do 16 marca 2010r. w M. i innych miejscach, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, nabył nie mniej niż trzykrotnie, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, uzyskany za pomocą czynu zabronionego nielegalnie odkażony alkohol etylowy w ilości łącznej nie mniejszej niż 125 litrów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 10.250 zł, który następnie zbył nieustalonym osobom, to jest przestępstwa z art. 291 k.k.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2012r. sygn.akt II K 164/11

I. Oskarżonego J. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I wyczerpującego treść art. 258 § 3 k.k. i za to na jego podstawie skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. Oskarżonego J. B. w ramach czynu opisanego w punkcie II uznał za winnego tego, że w okresie od marca do 18 października 2010 r. w Ś., M. i S., woj. (...) kierując zorganizowaną grupą w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru ociążenia korzyści majątkowej oraz w sposób wskazujący, że uczynił sobie z tego procederu stałe źródło dochodu odkaził alkohol etylowy w ilości co najmniej 17.000 litrów, a następnie zbył go innym osobom, w tym 300 litrów zbył M. A., 360 litrów zbył M. G., 80 litrów zbył A. D., 1965 litrów zbył R. T., 400 litrów zbył W. Ł., 800 litrów zbył W. D., 400 litrów zbył W. W., 340 litrów zbył M. B., A. H. zbył 3060 litrów, B. S. zbył 1275 litrów, J. W. zbył 1000 litrów nieskażonego alkoholu, M. K. zbył 1600 litrów, zaś M. W. zbył 500 litrów alkoholu, czyn ten kwalifikuje

z art. 13 ustawy z dnia 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów spirytusowych w zw. z art. 14 tejże ustawy w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na ich podstawie, opierając wymiar kary o treść art. 14 cyt. wyżej ustawy skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny przyjmując każdą z nich za równoważną kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

III. Oskarżonych M. W., E. J. i W. Ł. uniewinnił od popełnienia zarzuconych im czynów wyczerpujących treść artykułu 258 § 1 k.k.;

IV. Oskarżonego J. W. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie III wyczerpującego treść art. 258 § 1 k.k.;

V. Oskarżonego J. W. w ramach czynu opisanego w punkcie IV i V uznał za winnego tego, że w miesiącu wrześniu 2010 r. w miejscowości L., gm. (...), w woj. (...) nabył co najmniej 1000 litrów skażonego alkoholu etylowego w celu odkażenia go i dalszego wprowadzenia do obrotu, a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą odkaził tenże alkohol o wartości rynkowej co najmniej 82.000 zł, czyn ten zakwalifikował z art. 13 ustawy z dnia 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 291 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na ich podstawie opierając wymiar kary o treść art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. Oskarżonego J. W. w ramach czynu opisanego w punkcie VI uznał za winnego tego, że w okresie września – października 2010 r. w L., gm. (...), w woj. (...) działając w celu wprowadzenia do obrotu oznaczał towary podrobionym znakiem towarowym marki (...) i (...) proszek do prania w ilości 5.148 kg, w ten sposób, że przygotował podrobiony produkt i część z niego zapakował do podrobionych opakowań z napisami o treści (...) czyn działał na szkodę firmy (...), nadto w tym samym celu podrobił 518 sztuk szklanych fiolek o pojemności 20 ml perfum marki (...), 279 sztuk szklanych fiolek tej samej pojemności perfum marki (...), 1017 sztuk szklanych fiolek o pojemności 20 ml perfum (...), (...), (...) na szkodę spółek (...), (...) oraz (...)w P., 528 sztuk szklanych fiolek o pojemności 20 ml wody marki (...) na szkodę firmy (...) w M., 1224 sztuki szklanych Folek o pojemności 20 ml. płynu marki (...), 324 sztuki szklanych fiolek o pojemności 20 ml płynu marki (...), 111 szklanych fiolek o poj. 20 ml. płynu marki (...), (...) szklanych fiolek o pojemności 20 ml. płynu marki (...) na szkodę firmy (...) czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu lecz towarów tych nie wprowadził do obrotu z uwagi na ujęcie go i przejęcie towarów przez policję, czyn ten zakwalifikował z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30.06.2000r. prawo własności przemysłowej (Dz. U. Nr 119, poz. 1117 z 2003r.) i za to na podstawie art. 305 ust. 3 tejże ustawy skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując każdą z nich za równoważną kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

VII. Oskarżonego M. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII z tą zmianą w jego opisie, iż przyjmuje, że w okresie od 06 czerwca 2010r. do 05 września 2010r. w M. i innych miejscowościach, woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabył od innych osób co najmniej 500 litrów nielegalnie odkażonego alkoholu etylowego o wartości rynkowej co najmniej 41.000 złotych, które następnie zbył innym osobom, czyn ten zakwalifikował z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na ich podstawie opierając wymiar kary o treść art. 291 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując każdą z nich za równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

VIII. Oskarżonych G. B. i M. G. uniewinnił od popełnienia zarzuconych im czynów;

IX. Oskarżonego W. Ł. uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia do 12 maja 2010r. w O., w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabył od innych osób co najmniej 400 litrów nielegalnie odkażonego alkoholu etylowego o wartości rynkowej nie mniejszej niż 32.800 złotych, które następnie zbył innym osobom, czyn ten zakwalifikował z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to opierając wymiar kary o treść art. 291 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na

podstawie art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę grzywny 30 (trzydziestu) stawek dziennych przyjmując każdą z nich za równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

X. Oskarżonego E. J. uznał za winnego tego, że w okresie od 12 sierpnia 2010r. do 06 października 2010r. w Ś. i innych miejscowościach woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w sposób wskazujący, że uczynił sobie z tego procederu stałe źródło dochodu odkaził skażony alkohol etylowy w ilości nie mniejszej niż 6.000 litrów o wartości rynkowej nie mniejszej niż 492.000 złotych stanowiący mienie znacznej wartości, a następnie przelał go do plastikowych pojemników czym pomagał w jego zbyciu przez inne osoby, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, czyn ten zakwalifikował z art. 13 ustawy z dnia 02.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na ich podstawie opierając wymiar kary o treść art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując każdą z nich za równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

XI. Oskarżonego A. Z. uznał za winnego zarzucanego mu czynu z tą zmianą w jego opisie, że przyjmuje, iż nabył on nielegalnie odkażony alkohol etylowy w ilości co najmniej 50 litrów o wartości co najmniej 4.100 zł, czyn ten kwalifikuje z art. 291 § 1 k.k. i za to na jego podstawie skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. skazał go na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując każdą z nich za równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

XII. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od następujący oskarżonych przepadek w równowartości osiągniętych przez nich korzyści majątkowych w kwotach: J. B. – 34.000 złotych; M. W. – 1.000 złotych; W. Ł. – 800 złotych; E. J. – 800 złotych;

XIII. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę przez oskarżonego J. W. na rzecz pokrzywdzonych wymienionych w punkcie VI niniejszego wyroku kwoty po 1.000 (jeden tysiąc) złotych;

XIV. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary i orzekł wobec następujących oskarżonych łączne kary, J. B. wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; zaś J. W. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XV. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na następujące okresy czasów: J. B. i J. W. na okres 5 (pięciu) lat; M. W. na okres 4 (czterech) lat; W. Ł. na okres 3 (trzech) lat, zaś E. J. i A. Z. na okres 2 (dwóch) lat, ponadto na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał w okresie próby J. B. i E. J. pod dozór kuratora sądowego;

XVI. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar grzywny zaliczył im okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny 2 (dwóm) stawkom dziennym grzywny i tak J. B. zaliczył okres od 18.10.2010r. do 10.01.2011r. uznając za uregulowane przez niego 108 (sto osiem) stawek dziennych, zaś J. W. zaliczył okres od 18 do 20 października 2010r. uznając w ten sposób, że uregulował on 6 (sześć) stawek dziennych grzywny;

XVII. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. B. – obrońcy z urzędu oskarżonego E. J., oraz na rzecz radcy prawnego J. N. z Kancelarii Radcy Prawnego w K. – pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. kwoty po 1.920 (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia) złotych plus 23 % podatku VAT;

XVIII. Zwolnił oskarżonych G. B., M. G., E. J. i A. Z. z kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa, obciążył oskarżonych J. B. i J. W. po 1/6 kosztów sądowych, zaś oskarżonego M. W., W. Ł. po 1/8 kosztów sądowych, ponadto zasądził od oskarżonych J. B. 2.300 (dwa tysiące trzysta) złotych tytułem opłaty sądowej, J. W. 1.800 (jeden

tysiąc osiemset) złotych opłaty sądowej, W. Ł. 300 (trzysta) złotych opłaty sądowej, zaś M. W. 500 (pięćset) złotych opłaty sądowej.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli prokurator, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego oraz obrońcy oskarżonych: J. B., J. W., M. W., E. J. i A. Z..

Prokurator Okręgowy w Olsztynie na podstawie art. 425§1 i 2 kpk, art. 444 kpk oraz art. 626§3 kpk zaskarżył powyższe orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego M. G.; w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego J. B., w części dotyczącej orzeczenia o kosztach nie niekorzyść J. W. i A. Z..

W oparciu o art. 427§2 kpk i art. 438 pkt 2,3 i 4 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1)obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 413§2 pkt 1 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na spowodowaniu wewnętrznej sprzeczności, bowiem zaskarżonym wyrokiem sąd pierwszej instancji uniewinnił oskarżonego M. G. między innymi od zarzutu nabycia nielegalnie odkażonego alkoholu etylowego tj. popełnienia przestępstwa z art. 291§1 kk i inne, podczas gdy skazując oskarżonego J. B. za nielegalne odkażanie alkoholu etylowego tj. za przestępstwo z art. 13 ustawy z dnia 2.03.2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych i inne, w przypisanym mu czynnie przyjął, iż „360 litrów zbył M. G.”,

2)błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na dowolnym uznaniu, iż brak jest dowodów wskazujących na to, aby oskarżony M. G. brał udział w zorganizowanej grupie kierowanej przez J. B. oraz nabywał od niego nielegalnie odkażony spirytus, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności wnikliwa analiza zarejestrowanych rozmów telefonicznych pomiędzy wymienionymi przemawia za przyjęciem, iż oskarżony M. G. dopuścił się przestępstw z art. 258§1 kk i z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 12 kk;

3)rażącą niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego J. B. w wymiarze 2 lat, warunkowo zawieszanej tytułem próby na okres 5 lat, podczas gdy okoliczności sprawy, a w szczególności kumulacja okoliczności obciążających, a w szczególności uprzednia wielokrotna karalność tego oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynów oraz stopień ich społecznej szkodliwości, względy prewencji ogólnej i szczególnej – przemawiają za orzeczeniem wobec wymienionego bezwzględnej łącznej kary pozbawienia wolności;

4)obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – a konkretnie przepisu art. 627 kpk poprzez niezasadne obciążenie Skarbu Państwa wydatkami, w dodatku na rzecz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego firmy (...) Sp. z o.o., podczas gdy oskarżony J. W. został skazany zaskarżonym wyrokiem za przestępstwo z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30.06.2000r. praw własności przemysłowej, to jest za czyn, w którym jednym z pokrzywdzonych był cytowany oskarżyciel posiłkowy, a naruszony przepis zobowiązuje sąd do zasądzenia takich wydatków od skazanego na rzecz wyłącznie oskarżyciela posiłkowego;

5)obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 624§1 kpk poprzez bezzasadne zwolnienie oskarżonego A. Z. od kosztów sądowych w sytuacji, gdy jego status majątkowy i zarobkowy absolutnie nie uprawnia do przyjęcia, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, zaś charakter i okoliczności sprawy dodatkowo wskazują, że nie przemawiają za tym względy słuszności.

Stawiając powyższe zarzuty na podstawie art. 427§1 kpk oraz art. 437§1 i 2 kpk wniósł o:

1)uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego M. G. w zakresie wszystkich zarzucanych mu czynów i przekazanie jego sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania;

2)zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego J. B. bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat z zachowaniem orzeczonych przez sąd pierwszej instancji kar i środków karnych za

poszczególne przestępstwa jednostkowe oraz w zakresie orzeczenia o kosztach: zasądzenie od oskarżonego J. W. wydatków na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. oraz obciążenie oskarżonego A. Z. kosztami sądowymi.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok odnośnie oskarżonego J. W. w części orzeczenia o karze i środkach karnych tj. wysokości kwoty zadośćuczynienia na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. (XIII pkt wyroku w części dotyczący oskarżyciela posiłkowego – (...) Sp. z o.o.) oraz w części dotyczącej oskarżonego J. W., w części zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego J. N., zamiast od oskarżonego J. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego – (...) SP. z o.o. zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (XVII pkt wyroku).

Zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- naruszenie art. 46§1 kk, 448 kc, art. 43 w zw. z art. 23 i 24 kc oraz art. 438 pkt 4 kpk – poprzez orzeczenie na rzecz (...) Sp. z o.o. za czyn opisany w akcie oskarżenia, tj. oznaczenie podrobionym znakiem towarowym (...) i (...) w celu wprowadzenia do obrotu handlowego proszku do prania w ilości 5.418 kg, kwoty zadośćuczynienia w kwocie rażąco niskiej tj. 1.000 zł, nieuwzględniającej przy tym wszystkich okoliczności sprawy i przesłanek mających wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynieni,

- naruszenie art. 627 oraz art. 626 kpk, poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego J. N., zamiast od oskarżonego J. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego – (...) Sp. z o.o. zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wniósł o:

- zmianę wyroku w części przez zasądzenie wobec oskarżonego J. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego – (...) Sp. z o.o. w W. kwoty zadośćuczynienia w wysokości 35.000 zł,

- zasądzenie od J. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego – (...) Sp. z o.o. zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych,

- zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego – (...) Sp. z o.o. w W. od oskarżonego – J. W. zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za postępowanie odwoławcze wg. norm przepisanych.

Obrońca oskarżonego J. B. na podstawie art. 425§2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w części tj. pkt I wyroku i na podstawie art. 427§1 kpk oraz art. 438 pkt 1 kpk zarzucił:

obrazę przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 258§3 kpk wynikającej z jego nieprawidłowego zastosowania do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Wniósł o :

zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie J. B. od popełnienia czynu wyczerpującego treść art. 258§3 kk

ewentualnie

uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. W. na podstawie art. 425§1 kpk zaskarżył wyrok w części skazującej oskarżonego (pkt V, VI, XIII, XIV, XV, XVI, XVIII wyroku) i na podstawie art. 427§2 kpk zarzucił:

1)obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, 7, 8§1, 410 kpk polegającą na wybiórczej analizie materiału dowodowego z pominięciem dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, błędnej ich interpretacji poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, braku samodzielnego rozstrzygnięcia kwestii dotyczących problemu oznaczenia towarów znakami towarowymi i oceny prawno karnej działania oskarżonego;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść przejawiający się w uznaniu, iż oskarżony J. W.:

- miał zamiar dokonać jego dalszej sprzedaży odkażonego spirytusu, podczas gdy alkohol ten miał być użyty wyłącznie do produkcji perfum i jego odkażenie miało zapobiec powstawaniu plam na ubraniu, zaś oskarżony nie był świadom tego, iż odkażanie spirytusu w tym celu jest działaniem przestępnym;

- oznaczał produkty podrobionymi znakami towarowymi, w rozumieniu przepisów ustawy prawo własności przemysłowej.

Na podstawie art. 427§1 kpk wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów

ewentualnie

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. W. na podstawie art. 425 kpk i art. 444 kpk zaskarżył wyrok w części tj. pkt VII i na podstawie art. 427§1 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4, art. 5§2, art. 7 kpk), który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że zgromadzone w niniejszej sprawie materiały pozwalają na przyjęcie, że oskarżony dokonał czynu opisanego w pkt VIII aktu oskarżenia podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że wymieniony czyn nie został temu oskarżonemu udowodniony.

Na podstawie art. 427§1 kpk oraz art. 437§2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca oskarżonego E. J. na podstawie art. 425§1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył wyrok w części, tj. w pkt X, XII i XV na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 427 kpk i art. 438§2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrzę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 7 kpk naruszającą zasadę swobodnej oceny dowodów polegającą na jednostronnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, przejawiającą się w uwzględnieniu okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego i danie wiary wyjaśnieniom składanym w postępowaniu przez oskarżonego K. K., który następnie przesłuchany na rozprawie w charakterze świadka jednoznacznie oświadczył, iż nigdy nie widział, że by oskarżony E. J. kiedykolwiek odkażał spirytus, a treść wcześniejszych wyjaśnień sugerowali mu funkcjonariusze policji;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w sytuacji, gdy w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest jakichkolwiek dowodów świadczących o winie oskarżonego, a zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, m.in. A. T. i M. S. oraz P. W. oparte są jedynie na ich przypuszczeniach, a zatem w świetle tych zeznań wina oskarżonego jako co najmniej wątpliwa powinna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5§2 kpk

Na podstawie art. 427§1 kpk i art. 437§1 i 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. Z. na podstawie art. 425§1-3 kpk, art. 444 kpk zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego i zarzucił:

1) na podstawie art. 438 pkt 2 kpk naruszenie przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.

a) art. 2§1 pkt 1 kpk oraz art. 4 kpk w zw. z art. 5§1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt popełnienia przestępstwa przez oskarżonego poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonego

b) art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i odmowę uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. Z. złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz przed sądem pierwszej instancji;

c) art. 7 kpk w zw. z art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez odmowę uznania za wiarygodne zeznań świadka K. K. złożonych w toku niniejszego postępowania sądowego przy jednoczesnym przyjęciu, że jego wyjaśnienia złożone w sprawie o sygn. akt II K (...) świadczą o winie A. Z.;

2) na mocy art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść a wyrażający się w stwierdzeniu:

a) że oskarżony nabył od K. K. 50 litrów spirytusu,

b) przyjęcie, że cena jednego litra odkażonego spirytusu wynosiła 84 zł.

Wskazując na powyższy zarzut, w oparciu o art. 437§1, 2 kpk wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części, poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego J. B., oskarżyciela posiłkowego i prokuratora w części dotyczącej orzeczenia o kosztach są zasadne, w pozostałej zaś części podobnie jak apelacja obrońców oskarżonych J. W., M. W., E. J. i A. Z. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej części uzasadnienia do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych zawartego w apelacji obrońców oskarżonych J. W., M. W., E. J. i A. Z. stwierdzić należy, iż w tych wszystkich apelacjach skarżący podnoszą określony w art. 438 pkt 3 kpk zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który w istocie sprowadza się do zanegowania sposobu oraz wyników dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Dlatego też zdaniem Sądu Apelacyjnego zasadnym będzie jednocześnie ustosunkowanie się w tym miejscu do postawionych w tych skargach apelacyjnych jednorodnych w istocie zarzutów. Autorzy apelacji stanowczo utrzymują, iż zebrane w sprawie dowody oraz ustalone na ich podstawie okoliczności winny prowadzić do przeciwnego wniosku, niż ten, do którego doszedł Sąd wyrokujący w pierwszej instancji, czyli do uniewinnienia oskarżonych od stawianych im zarzutów. Jednak z tym stanowiskiem skarżących nie można się zgodzić.

W związku z tym zasadnym będzie przytoczenie w tym miejscu poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 24 marca 1975r.- II KR 355/75/OSNGP nr 9/75, poz. 84 s. 12), w myśl którego „...zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada

prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wymienionymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego.

Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych”.

W świetle przytoczonego poglądu, co należy podkreślić, to obowiązkiem skarżącego – wynikającym z treści art. 427§2 kpk jest wykazanie dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem i przedstawienie rzeczowej na ten temat argumentacji.

Tymczasem obrońcy oskarżonych kwestionując ustalenia sądu w istocie ograniczają się do bardzo ogólnych stwierdzeń tj., że brak jest w materiale dowodowym jednoznacznych dowodów ich winy, zeznania obciążających świadków nie były konsekwentne i sąd winien dać wiarę ich wyjaśnieniom w których nie przyznali się do przypisanych im czynów.

Wywiedzenie tego rodzaju apelacji opartej nie na rzeczowej argumentacji i krytyce zaskarżonego orzeczenia, lecz jedynie na wskazaniu korzystnych dowodów czy też jedynie ich fragmentów nie mogło doprowadzić do osiągnięcia zamierzonego celu.

Odpowiadając na tak postawiony zarzut należy za Sądem Okręgowym wskazać obrońcy oskarżonego J. W. na zeznania świadków: K. K. i P. W., których zeznania były tożsame, jednoznaczne i stanowcze. Należy też wskazać skarżącemu na zabezpieczone na pozycji tegoż oskarżonego przedmioty tj. 1000 l. pojemnik do połowy wypełniony spirytusem, 145 plastikowych butelek o poj. 1 l. wypełnionych spirytusem, 5148 kg proszku do prania (...) i (...), perfumy z opakowaniami spółek (...), (...), (...), (...), które jak stwierdziły wskazane firmy kosmetyczne, po dokonanych badaniach zostały podrobione.

Oдноśnie oskarżonego M. W. zeznania obciążające go złożyła przede wszystkim A. H., która nabyła od niego 500 litrów nielegalnie odkażonego spirytusu.

Podawała ona wiele istotnych szczegółów dotyczących tej transakcji, co potwierdziła w trakcie konfrontacji i kolejnych przesłuchań, znała przy tym oskarżonego już wcześniej. Faktem przy tym jest, iż składając zeznania na rozprawie częściowo zmieniła je, co jednak w żadnym razie nie może zmienić oceny jej wcześniejszych wypowiedzi.

Oдноśnie E. J. zeznania obciążające go złożyli świadkowie A. T., M. S., P. W. i K. K. (który częściowo zmienił zeznania na rozprawie), którzy stwierdzili jednoznacznie i konsekwentnie, iż brał on udział w „rozlewaniu spirytusu”, wyjazdów tych było co najmniej 4, w trakcie których przerobił ok. 4000 litrów.

Oдноśnie A. Z. zeznania obciążające go złożył K. K., co też w pewnym fragmencie potwierdził oskarżony. Oдноśnie ilości nabytego przez niego spirytusu, wskazana ilość 50 l., wynika m.in. z zeznań wskazanego świadka, który stwierdził, iż odbiorcom dostarczał jednym kursem co najmniej 50 litrów (mniej się nie opłacało).

Nadmienić przy tym należy, iż nie są to wszystkie dowody wskazujące na sprawstwo oskarżonych, a podstawowe które w powiązaniu z pozostałymi, potwierdzającymi je, tworzą obraz przestępczej działalności wskazanych oskarżonych. Wskazani świadkowie nie mieli żadnych uzasadnionych powodów by bezpodstawnie pomawiać oskarżonych.

Wszystkie te i inne dowody bardzo dokładnie i wszechstronnie omówił i przeanalizował w swoim uzasadnieniu Sąd Okręgowy i nie ma potrzeby tego powtarzać, a ich ocenę należy zdaniem Sądu Apelacyjnego w pełni podzielić i zaaprobować.

Odpowiadając więc na zarzuty obrońców oskarżonych, w których kwestionują ich udział w popełnieniu przypisanych im przestępstw należy podkreślić, iż zgromadzony i ujawniony w niniejszej sprawie materiał dowodowy oraz lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku utwierdziła Sąd Apelacyjny w przekonaniu o trafności poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

Sąd ten dokonał oceny wszystkich istotnych dowodów, uzasadniając w sposób logiczny i przekonujący swoje stanowisko. W motywach zaskarżonego orzeczenia wskazał, jakie fakty uznał za ustalone jako odpowiadające rzeczywistemu przebiegowi wydarzeń, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Ocena materiału dowodowego przez Sąd Okręgowy dokonana została z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 i 7 kpk, a więc nie narusza granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i nie zawiera błędów natury faktycznej lub logicznej wobec czego Sąd Apelacyjny w pełni ją podzielił.

Należy podkreślić przy tym, że w myśl zasady swobodnej oceny dowodów, sąd władny jest dać wiarę określonym zeznaniom świadka, czy też wyjaśnieniom oskarżonego bez różnicy na którym etapie postępowania zostały złożone, pod warunkiem, że swoje stanowisko w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W niniejszej sprawie wszystkie istotne dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak na niekorzyść oskarżonych zostały przeanalizowane w motywach zaskarżonego wyroku, a wymienione wyżej wymogi oraz wskazania zostały zachowane.

Odnosząc się jedynie do zarzutu naruszenia przepisu art. 5§2 kpk, stwierdzić należy, iż zasada „in dubio pro reo” ma zakres ograniczony, ma bowiem zastosowanie tylko w sytuacjach, kiedy w żaden sposób nie da się usunąć zaistniałych wątpliwości. Nie może zaś być interpretowany jako obowiązek czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o najkorzystniejszą dla oskarżonego wersję zdarzenia. A zatem nie jest sprzeczny z tą zasadą wybór wersji mniej korzystnej, jeżeli znajduje ona oparcie w dowodach, które pasują do obrazu zdarzenia jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym (OSNPG 1997, z. 2, poz. 16).

Uznać zatem należy, że przedstawiona w apelacjach argumentacja, jest w istocie dowolną oceną pewnych faktów i okoliczności i jako taka nie jest przekonująca i nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne dokonane więc zostały przez Sąd Okręgowy w oparciu o wszechstronną analizę całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w związku z czym nie można zgodzić się z stwierdzeniami zawartymi w apelacjach, że orzeczenie o winie oskarżonych oparto tylko na dowodach obciążających, a pominięto dowody korzystne dla nich, czyli, że Sąd meriti dopuścił się obrazy art. 410 kpk.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego J. B., a w szczególności obrazy przepisu art. 258§3 kk, stwierdzić należy, iż zarzut ten jest w pełni uzasadniony.

I tak przede wszystkim należy stwierdzić, iż do przypisania przestępstwa z art. 258§1 i 3 kk, to jest brania udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw czy też jej założenia i kierowania, konieczna jest świadomość tej okoliczności przez członków grupy i akceptacja tego faktu.

Świadomość funkcjonowania grupy musi być ewidentna i oczywista. W niniejszej sprawie warunek ten nie został jednak spełniony. Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu nie wskazał żadnych okoliczności, które wskazywałyby, że oskarżeni mieli taką świadomość, że akceptowali jej cele i działania i co najmniej godzili się na funkcjonowanie w jej strukturach. Cytowane przez Sąd orzeczenia sądowe nie przystają do realiów niniejszej sprawy i nie są wystarczające do uznania, iż tenże oskarżony założył i kierował taką grupą przestępczą. Sąd w istocie nie wyjaśnił kto konkretnie miał należeć do tej grupy, jak była zorganizowana, jaki był podział zadań, czy kierowniczego podporządkowania. Wymienieni przez Sąd na k. 1 uzasadnienia K. K., P. W., A. H. i B. S. być może tworzyli i należeli do takiej grupy, ale nie bliżej (poza tymi nazwiskami) w istocie na ten temat z treści tegoż uzasadnienia nie wynika. To zaś, iż zostali oni w sprawie II K (...) skazani za przestępstwo z art. 258§1 kk wcale nie jest wiążące w zakresie ustaleń faktycznych dla sądu rozpoznającego niniejszą sprawę. Sąd karny nie jest bowiem związany orzeczeniem sądu, ani też ustaleniami

faktycznymi lub treścią orzeczenia w sprawie jednego ze współuczestników przestępstwa rozpoznawanej odrębnie, gdy następnie rozpoznaje sprawę innego współuczestnika.

Treść prawomocnego orzeczenia oraz ustalenia faktyczne w nim zawarte mają dla rozpoznanej sprawy innego współuczestnika wyłącznie znaczenie dowodowe i podlegają swobodnej ocenie.

Niedopuszczalne więc jest opieranie się przy dokonywaniu ustaleń faktycznych na ustaleniach innego organu procesowego, gdyż to obowiązkiem sądu jest poczynienie własnych ustaleń. Oznacza to, iż ocena taka dokonana przez inny sąd nie może być wiążąca, gdyż byłoby to naruszeniem zasady bezpośredniości.

To też, że oskarżeni w niniejszej sprawie jak i skazani w sprawie II K (...) wykonywali opisane przez Sąd czynności i wiedzieli jaka jest faktyczna „działalność” J. B. wcale nie znaczy, że działania te były podejmowane w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował tenże oskarżony.

Podejmowane działania, nawet w zмовie z innymi osobami (kilkoma czy nawet kilkunastoma) w popełnieniu czynu czy czynów zabronionych nie decyduje jeszcze o istnieniu przesłanek uzasadniających przypisanie udziału w zorganizowanej grupie, a dają jedynie podstawy do stwierdzenia współsprawstwa bądź innej formy współdziałania.

Niezbędne jest bowiem wykazanie w oparciu o przeprowadzone dowody, iż w ustalonym stanie faktycznym rzeczywiście występują wszystkie okoliczności pozwalające na przypisanie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a w stosunku do oskarżonego J. B. jeszcze założenia i kierowania taką grupą.

Nadmienić należy, iż Sąd Okręgowy uniewinnił w niniejszej sprawie oskarżonych J. W., G. B., W. Ł., E. J. od zarzutu udziału w grupie przestępczej, którą miał założyć i kierować J. B., stwierdzając iż pomiędzy nimi były „typowe, dobrowolne stosunki handlowe, zaś relacje pomiędzy tymi osobami były relacjami, jakie są między sprzedającym o kupującym. Nie było tu żadnej hierarchii, podwładności i zależności między tymi osobami, lecz stosunki te były w zasadzie równorzędne, albowiem osoby te nie musiały, lecz miały pełną swobodę w zawieraniu transakcji. Przeczy to możliwości wydawania przez kogokolwiek poleceń i istnieniu jakichkolwiek negatywnych konsekwencji w razie odmowy ich wykonania” (k. 23 uzasadnienia).

Stanowisko to jest zdaniem Sądu Apelacyjnego w pełni zasadne, gdyż obrazuje rzeczywiste stosunki pomiędzy oskarżonymi (wobec braku skargi oskarżyciela rozstrzygnięcie to uprawomocniło się z wyjątkiem oskarżonego M. G., wobec którego prokurator złożył apelację). Należy przy tym jednak jeszcze dodać, iż podobne stosunki łączyły oskarżonego J. B. z K. K., P. W., A. H. i B. S. w związku z czym tego rodzaju grupy nie było i dlatego też należało od tego zarzutu tj. zorganizowania i kierowania grupą przestępczą oskarżonego J. B. uniewinnić.

Wskazać też należy, iż Sąd Apelacyjny nie był władny dokonać ustaleń faktycznych mniej dla tegoż oskarżonego korzystnych jakich dokonał w tej kwestii Sąd I instancji, gdyż byłoby to niedopuszczalne, co też z kolei nie mogło pozostać bez wpływu na treść niniejszego rozstrzygnięcia (art. 434§1 i 443 kpk).

Odnosząc się do apelacji prokuratora złożonej na niekorzyść oskarżonego M. G. stwierdzić należy, iż w tej części jest ona niezasadna.

Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu na k. 17 wskazał, iż odnośnie oskarżonego M. G. i G. B. brak jest dostatecznych dowodów do uznania ich za winnych popełnienia zarzucanych im czynów. Nie przyznali się oni do winy a żaden z współoskarżonych nie obciążył ich swoimi wyjaśnieniami, w tym także K. K. – który w obszernych i szczegółowych wyjaśnieniach obciążył pozostałych współoskarżonych, podobnie jak J. B..

Wprawdzie zamawiali oni u oskarżonego J. B. – który trudnił się „szeroko pojętą działalnością gospodarczą” nieustalone rzeczy, to nie można na ich niekorzyść przyjąć, iż był to właśnie nielegalnie odkażony spirytus.

Z oceną tych dowodów należy zdaniem Sądu Apelacyjnego w pełni się zgodzić, gdyż została ona dokonana z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 i 7 kpk, a więc nie narusza granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i nie zawiera błędów natury faktycznej czy logicznej.

Wskazać przy tym trzeba na treść przepisu art. 5§2 kpk, który nakazuje „nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzygać na korzyść oskarżonego”, a takie na pewno co do tegoż oskarżonego wystąpiły.

Nadmienić też należy, rozważając ten zarzut, iż skarżący uzasadniając swoje stanowisko na k. 7 (w istocie ograniczając się do jednego zdania), wskazuje na treść zarejestrowanych rozmów telefonicznych pomiędzy J. B. a oskarżonym M. G. w których miała być mowa o zakupie takiego właśnie alkoholu, podczas gdy w rzeczywistości takiej treści w tych rozmowach trudno się doszukać.

Niezależnie od tych uwag, wskazać należy skarżącemu, iż przestępstwo z art. 291§1 kk (zarzucane oskarżonemu M. G.) nie mieści się w katalogu przestępstw, które obejmuje przepis art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji – podobnie jak art. 237§3 kpk – (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012r. o II KK 336/11 – OSNKW 2013 z. 1, poz. 6).

Odnosnie zaś zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie zarzutu z art. 258§1 kk w istocie skarżący ograniczył się do petitum skargi.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego wywiedzenie tego rodzaju apelacji opartej nie na rzeczowej argumentacji i krytyce zaskarżonego orzeczenia, lecz jedynie na wskazaniu fragmentów dowodów (i to nie wszystkich zarzutów) mających podważyć rozumowanie sądu meriti, nie może doprowadzić do osiągnięcia zamierzonego celu, bowiem podmiot kwalifikowany, oprócz wskazania zarzutów stawianych rozstrzygnięciu pierwszej instancji, zobowiązany jest do ich rzeczowego uzasadnienia.

Uzasadnienie to winno uwzględniać całokształt materiału dowodowego, a nie tylko pewne dowody czy nawet tylko ich fragmenty.

W zakresie tym (zarzutu art. 258§1 kk) w pełni więc pozostają aktualne uwagi poczynione przez Sąd Apelacyjny we wcześniejszej części uzasadnienia (przy czym trudno się doszukać powodów dlaczego w stosunku tylko do tegoż oskarżonego prokurator postawił tego rodzaju zarzut, uznając jednocześnie za prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące oskarżonego M. W., J. W., G. B., E. J. – którzy razem m.in. z M. G. mieli wg. skarżącego tworzyć zorganizowaną grupę przestępczą).

Odnosnie dokonanych zmian w opisie czynów przypisanych oskarżonym poprzez wyeliminowanie stwierdzenia „iż brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej” stwierdzić należy, iż są one jedynie kosmetyczne i wynikające z przyczyn wskazanych wyżej, przy czym dla ich zaakcentowania należało zdaniem Sądu Apelacyjnego wprost i wyraźnie wyeliminować je z obiegu prawnego (co do J. B., J. W., M. W.), w stosunku zaś do E. J. wobec wątpliwości jaką ilość skażonego alkoholu etylowego odkaził należało przyjąć wersję korzystniejszą dla niego tj. 4000 litrów (k. 20 uzasadnienia 4000-6000 l., jak i w części wyjaśnienia tegoż oskarżonego).

Odnosnie apelacji oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. stwierdzić należy, iż podobnie jak apelacja prokuratora w części dotyczącej orzeczenia o kosztach, jest ona zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

I tak przede wszystkim zgodzić się należy ze skarżącym, iż wysokość kwoty przyznanej nawiazki od oskarżonego J. W. celem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. jest rażąco niska.

Przypomnieć należy, iż oskarżony J. W. w celu wprowadzenia do obrotu oznaczył podrobionym znakiem towarowym (...) i (...) proszek do prania w ilości ponad 5000 kg.

Oczywistym jest, iż wskutek tego rodzaju działań spółka (...) sp. z o.o. doznała krzywdę, co stanowi naruszenie jej dóbr osobistych godzących w jej markę i renomę.

Określając wysokość tego zadośćuczynienia sąd w szczególności winien mieć na uwadze: rodzaj i stopień winy sprawcy, cel i motywy jego działania, jego sytuację majątkową, rodzaj i skutek naruszonego dobra osobistego i skutki tego naruszenia dla pokrzywdzonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2002r., VCKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56).

Należy przy tym podkreślić skalę tej działalności oskarżonego, która miała charakter wręcz przemysłowy a także jego stosunkową dobrą sytuację majątkową.

Mając na uwadze te wszystkie okoliczności zdaniem Sądu Apelacyjnego odpowiednią kwotą zadośćuczynienia, która spełni też swoje funkcje kary w zakresie prewencji ogólnej, szczególnej, represyjnej i kompensacyjnej będzie kwota 5.000 zł. (tj. odpowiadająca ok. 1 zł za kg podrobionego proszku), mając przy tym na uwadze, iż towarów tych nie zdołano wprowadzić do obrotu.

Oczywistym zaś jest, iż zgodnie z treścią art. 627 kpk „od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego”, w związku z czym należało kosztami poniesionymi przez (...)obciążyć oskarżonego J. W..

Słusznie też prokurator zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisu art. 624 kpk, poprzez zwolnienie oskarżonego A. Z. od kosztów sądowych.

Faktem jest bowiem, iż sytuacja rodzinna, majątkowa i wysokość jego dochodów nie daje podstaw do uznania, iż uiszczenie przez niego kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Prowadzi on bowiem działalność gospodarczą w zakresie handlu opalem, złomem, świadczy usługi budowlane i z tego tytułu zarabia ok. 3000-5000 zł miesięcznie. Jest też właścicielem dwóch nieruchomości: działki i domu mieszkalnego oraz pojazdów mechanicznych, w tym maszyn budowlanych.

Jego sytuacja majątkowa i rodzinna przemawia więc za obciążeniem go kosztami sądowymi poniesionymi przez Skarb Państwa, przeciwko temu nie przemawiają też względy słuszności.

Z tych też względów należało we wskazanym zakresie, uznając w tej części apelację prokuratora za zasadną, zmienić zaskarżony wyrok.

Odnosząc się do zarzutu niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego J. B. kary pozbawienia wolności, zauważyć należy iż skarżący (prokurator) stawia ten zarzut jedynie w kontekście zastosowania wobec tegoż oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania tej kary.

Mając jednak na uwadze treść postanowienia zarzutu w szerszym kontekście stwierdzić należy, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnieść wówczas gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy, zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, a więc gdy z społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (OSNKW 1985, z. 7-8, poz. 60). Chodzi zatem o takie sytuacje, w których zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary, przewidzianych w art. 53§1 i 2 kk (OSNPG 1974, z. 3-4, poz. 51).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego taka sytuacja w niniejszej sprawie nie ma miejsca, bowiem z analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy wymierzając karę oskarżonemu J. B. miał na uwadze wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, o których mowa w art. 53§1 i 2 kk, w tym także okoliczności, które zadecydowały o warunkowym zawieszeniu orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Faktem jest, iż rola J. B. w popełnieniu tych przestępstw była wiodąca, był też kilkakrotnie karany sędownie, to jednak stwierdzić należy, iż nie były to czyny o wysokim stopniu społecznej szkodliwości (za które wymierzono samoistne kary grzywny) , częściowo też przyznał się.

Nie jest on przy tym sprawcą na tyle zdemoralizowanym, że tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności osiągnie wobec niego cele kary, a w szczególności zapobiegnie powrotowi do przestępstwa.

Kary zaś orzeczone wobec pozostałych oskarżonych nie mogą być uznane za rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, gdyż Sąd Okręgowy wymierzając je uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na ich wymiar i uznać należy, że odpowiadają one w pełni dyrektywom określonym w art. 53§1 i 2 kk.

Brak było zatem zdaniem Sądu Apelacyjnego podstaw, by uznać, że orzeczone wobec oskarżonych kary (pomimo dokonanych zmian) nosiły w sobie cech rażącej surowości – czy też łagodności i wymagały korekty w instancji odwoławczej.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 437§1 kpk Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.

O kosztach sądowych za II instancję orzeczono na podstawie art. 636§1 kpk i art. 2 i 3 ust. 1 i 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, o wynagrodzeniu zaś obrony z urzędu §14 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1348) w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

A.